

ΕΙΣΗΓΗΣΗ-ΠΡΟΤΑΣΗ για την ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΗ σύσκεψη των ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΩΝ-ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΩΝ και ΣΧΗΜΑΤΩΝ

Η χρονιά που διανύουμε, ήταν σημαντική για το εργατικό κίνημα γιατί αναπτύχθηκαν σημαντικοί μαχητικοί αγώνες (ΟΤΑ-ΤΡΑΠΕΖΕΣ-ΠΑΙΔΕΙΑ), με αρκετά κοινά χαρακτηριστικά όπως πλαίσιο αιτημάτων - διάρκεια αλλά και η μαζική συμμετοχή των εργαζόμενων.

Μαζί με τους αγώνες των φοιτητών (καταλήψεις-στα πανεπιστήμια) ενάντια στο νόμο πλαίσιο για την Ανώτατη εκπαίδευση, έβγαλαν στην επιφάνεια την οργή- την δυσαρέσκεια χιλιάδων για τη σημερινή πολιτική-οικονομική κατάσταση που ζούμε.

- Οι αγώνες αυτοί στηρίχθηκαν στη μαχητική διάθεση των εργαζόμενων και την αποφασιστικότητα για ανατροπή μιας πολιτικής που καταπίνει δικαιώματα και κατακτήσεις , χειροτερεύει μέρα τη μέρα τη θέση μας.
- Για πρώτη φορά ίσως- παρά τη διάρκεια τους- δεν λειτούργησε ο κοινωνικός αυτοματισμός, στοιχείο που δείχνει, ότι η οργή και η δυσαρέσκεια «ακουμπάει» όλο και περισσότερο τον κόσμο της δουλειάς που βλέπει μέσα σε αυτούς τους αγώνες τη δική του θέση.
- Πρωτεύοντα ρόλο για την ανάπτυξη αυτών των αγώνων είχε ο χώρος των Συσπειρώσεων -Παρεμβάσεων, που συνέβαλαν και στο πλαίσιο και στη διάρκεια τους.
- Τα σχήματα που συμμετέχουμε έπαιξαν αποφασιστικό ρόλο-δημιούργησαν γεγονότα και έχτισαν ένα πλατύτερο μέτωπο με τους εργαζόμενους οικοδομώντας την ενότητα στη βάση.
- Από αυτή τη διαδικασία έμειναν μακριά και έξω οι δυνάμεις του «αναχωρητισμού» και της εξαργύρωσης των αγώνων με ψήφους. Η στάση του ΠΑΜΕ αλλά και της ΠΣΚ (στα Πανεπιστήμια), ήταν πανομοιότυπος. Ένας ρόλος αρνητικός-καταστροφικός για την ανάπτυξη των αγώνων και τον προσανατολισμό τους. Όχι μόνο δεν ψήφισαν σε καθοριστικές στιγμές, αλλά στάθηκαν και εχθρικά σε αυτό που φαίνονταν να ξεσπά.

Η λογική με το «πλαίσιο μας» και μακριά απ'ότι πραγματικά κινείται(αφού δεν το ελέγχουμε), η λογική της υποταγής των αγώνων στα στενά ρεφορμιστικά-μικροκομματικά συμφέροντα και στο κόμμα-οδηγό, ηττήθηκε κατά κράτος.

Οι αγώνες αυτοί (παρά την προσωρινή νίκη των φοιτητών να αναστείλουν τη διαδικασία συζήτησης και ψήφισης του Νόμου Πλαίσιο και της αναβολής της συζήτησης για το άρθρο 16 μεσούσης της απεργίας των δασκάλων), έχοντας και την αποδοχή των εργαζόμενων στο σύνολο τους, δεν κατάφεραν να νικήσουν.

Είναι γεγονός, ότι βασικό ρόλο σ' αυτό έπαιξαν και παίζουν οι δυνάμεις της υποταγής και της ενσωμάτωσης, η κυριαρχία των ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ στην ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος(αν και η ΠΑΣΚΕ διαφοροποιήθηκε σε αυτή τη φάση, για τους δικούς της βέβαια λόγους).

Αυτό όμως σήμερα δεν είναι αρκετό για να εξηγήσουμε το γιατί, αγώνες με σωστό γενικά πλαίσιο, με διάρκεια-συμμετοχή και αποφασιστικότητα, δεν μπορούν να είναι νικηφόροι.

Ούτε βέβαια οφείλεται μόνο, στην αδιαλλαξία- την υπονόμηση και την βία του κρατικού μηχανισμού και των δυνάμεων καταστολής.

Το σύνολο αυτού του δυναμικού, έχει χρέος να ψάξει πιο βαθιά το πρόβλημα και να προσεγγίσουμε την αλήθεια, γιατί βρισκόμαστε σε μια κρίσιμη καμπή.

Απ' ότι φαίνεται μπροστά μας έχουμε μια περίοδο έντασης της επίθεσης στα εργασιακά-κοινωνικά δικαιώματα.

- ✓ Εργασιακές σχέσεις
- ✓ Χρόνος εργασίας
- ✓ Συλλογικές Συμβάσεις
- ✓ Μισθοί και μεροκάματα
- ✓ Ασφαλιστικά -συντάξεις
- ✓ Απολύσεις-Ιδιωτικοποιήσεις
- ✓ Το δικαίωμα να διαδηλώνουμε- Πανεπιστημιακό Άσυλο.

Στο χώρο της ιδιωτικής καπιταλιστικής οικονομίας, η επίθεση έχει πάρει χαρακτήρα ΠΡΟΓΚΡΟΜ, χωρίς Συλλογικές συμβάσεις, χωρίς ασφαλιστικά δικαιώματα, με την κατάργηση των ορίων εργάσιμου και μη εργάσιμου χρόνου, με το κλείσιμο επιχειρήσεων και τις χιλιάδες απολύσεις.

Στο χώρο του Δημόσιου και ευρύτερου Δημόσιου Τομέα(ΔΕΚΟ-ΔΗΜΟΙ), στην Παιδεία την υγεία την Πρόνοια τις μεταφορές, περνάμε ένα μεταβατικό στάδιο, από τον έλεγχο του Δημοσίου-στον άκρατο αγοραίο φιλελευθερισμό.

Με γρήγορα βήματα και σε πολύ κοντινό διάστημα, η κατάσταση και στο χώρο του Δημοσίου θα ανατραπεί συνολικά.

Η ίδια η εργασία και ο εργαζόμενος δεν θα αποτελεί, παρά ένα εμπόρευμα που πουλιέται αγοράζεται ή αποσύρεται λόγω «λήξης» και οι όποιοι κανόνες αποτύπωναν εν μέρει μέχρι σήμερα τον συσχετισμό μεταξύ κεφαλαίου-εργασίας, καταργούνται βίαια.

Το επόμενο διάστημα, οι δρόμοι θα γεμίζουν

- ✓ από απολυόμενους των εργοστασίων που κλείνουν,
- ✓ Από απλήρωτους ωρομίσθιους και συμβασιούχους μιας χρήσης,
- ✓ από συνταξιούχους των 500 ευρώ,
- ✓ τους υπό απόλυση εργαζόμενους των Δημοτικών επιχειρήσεων(ήδη ΠΕΡΑΜΑ-ΛΙΟΣΣΙΑ κ.α.),
- ✓ τους εργαζόμενους των ΔΕΚΟ που θα γεύονται την αλλαγή των κανονισμών και την κατάργηση των ΣΣΕ,
- ✓ τους υπαλλήλους του Δημόσιου , που θα καταργείται η Μόνιμη σταθερή δουλειά(με την τροποποίηση του Συντάγματος) και
- ✓ τους χιλιάδες νέους που θα παλεύουν ενάντια στη συνταγματική αναθεώρηση (άρθρο 16), την άρση του Ασύλου, τη βάση του «10» και την παράδοση της παιδείας στις δυνάμεις της αγοράς.

Ένα μαχητικό ταξικό ρεύμα στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, πρέπει να προετοιμάσει τους όρους και τις προϋποθέσεις για να μετατραπούν οι διαμαρτυρίες-οι αποσπασματικές κατά κλάδο απεργίες- οι διαδηλώσεις-οι εκρήξεις οργής και τα ξεσπάσματα, σε ένα ενιαίο συντονισμένο κίνημα που θα δημιουργεί συνολικό πρόβλημα σε κυβέρνηση και κεφάλαιο.

Σε αυτή την κατεύθυνση, πρέπει να αξιοποιήσουμε την εμπειρία (αρνητική-θετική) των αγώνων που αναπτύχθηκαν και την κατάληξη τους. Να την κάνουμε κτήμα περισσότερων εργαζόμενων διακλαδικά και στο σύνολο του δυναμικού των Συσπειρώσεων, ανοίγοντας την κριτική και με τις δικές μας αδυναμίες-παραλήψεις και λάθη.

Χρειάζεται να ανοίξουμε ΜΕΤΩΠΟ με τα κύρια προβλήματα που δυσκολεύουν την ανάπτυξη των αγώνων, τον προσανατολισμό τους αλλά και την νικηφόρα έκβαση τους.

- Να αντιμετωπισθεί η ανοιχτή συμπόρευση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ(κυρίως της ΓΣΕΕ) και με ότι ονομάζουμε γραφειοκρατία-υποταγμένο συνδικαλισμό, με τις βασικές επιλογές και την ουσιαστική στήριξη της πολιτικής κεφαλαίου και κυβέρνησης (από την 2χρονη ΕΓΣΣΕ, την συνθηκολόγηση της στο μέτωπο των ΔΕΚΟ, την προδοτική συμφωνία στον ΟΤΕ και την άρνηση της να αναπτυχθεί ένα υποτυπώδες κίνημα στο χώρο της βιομηχανίας με το κλείσιμο δεκάδων εργοστασίων). Το παραπάνω είναι αλήθεια ότι δυσκολεύει κατά πολύ τα περιθώρια ανάπτυξης αγώνων αποπλίζοντας πολιτικά το κίνημα στον Ιδιωτικό Τομέα, όλη αυτή την περίοδο.
- **Να αναδείξουμε το ρόλο του κομματικοποιημένου συνδικαλισμού**, που εντείνει τις διαχωριστικές γραμμές, όχι τόσο και κύρια με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλά σηκώνοντας τείχη παντού στους χώρους δουλειάς- στα σωματεία -και τους αγώνες που αναπτύσσονται. Ένας ρόλος-αντικειμενικά- διασπαστικός που υπονομεύει την αδήριτη ανάγκη ενός βαθύτερου συντονισμού και αλληλεγγύης μέσα στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα.
Αρνείται να παλέψει αιτήματα(πέρα από μια γενικού τύπου προπαγάνδα) στους χώρους που έχει τον πρώτο λόγο και να συγκρουστεί με την εργοδοσία(μεγαλοεργολάβοι-κατασκευαστικές εταιρείες, Δημάρχους του κ.λ.π.). Η δράση του τις περισσότερες φορές εξαντλείται σε συμβολικού τύπου καταλήψεις (1-2 ωρών) ορισμένων υπουργείων και κτηρίων οργανισμών και στην καθιερωμένη τα 2 τελευταία χρόνια απεργία του ΠΑΜΕ!!!!, με την ίδια λογική και σε αντίθεση υποτίθεται με την εθιμοτυπική 24ωρη απεργία των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ.
Είναι φανερό ότι η κύρια επιδίωξη του, είναι να αναδείξει την κοινοβουλευτική του παρουσία και να υποτάξει κάθε κίνηση της τάξης στους κομματικούς στόχους.
Η ζύμωση ...ψηφίστε ΚΚΕ, η ταύτιση του ΠΑΜΕ με τους κομματικούς υποψήφιους στις νομαρχιακές και η λογική ότι δεν

μπορούν να λυθούν σήμερα τα προβλήματα, αφοπλίζει πολιτικά και ιδεολογικά την τάξη από μια προσπάθεια κοινωνικοπολιτικής ωρίμανσης της για την ανατροπή των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.

Αυτή η συγκεκριμένη πολιτική, θέλει ανοιχτό μέτωπο γιατί βάζει εμπόδια στην ανάπτυξη των αγώνων, το συντονισμό και την νικηφόρα έκβαση τους, αποπροσανατολίζει και διασπά .

- **Αν θέλουμε όμως να είμαστε ειλικρινείς, πρέπει να παραδεχτούμε ότι τα παραπάνω συνδέονται με ένα τεράστιας σημασίας πρόβλημα που έχει να κάνει με την ωρίμανση της ίδιας της τάξης και του δικού μας ρόλου σε αυτό.**

Αν σήμερα η κατάσταση στο Ε.Κ. βρίσκεται χαμηλά έχει να κάνει και με την πολυδιάσπαση - τον κατακερματισμό των εργασιακών σχέσεων, το επίπεδο ωριμότητας της τάξης και μιας βαθύτερης πολιτικοποίησης της. Είναι εύκολο να καταγγέλλουμε την συνδικαλιστική γραφειοκρατία και αυτό να χαϊδεύει αυτιά ή και να αποτελεί το άλλοθι για τμήματα της να μπουν στους αγώνες, αλλά αυτό από μόνο του δεν φτάνει για να δώσει απάντηση.

Οι μόνοι που μπορούν να παίξουν ένα σημαντικό ρόλο σε μια τέτοια κατεύθυνση και να βάλλουν τις βάσεις για την ωρίμανση της τάξης , είναι ένα πρωτοπόρο δυναμικό που βρίσκεται σε αυτό χώρο.

Η συμβολή μας στους αγώνες που αναπτύχθηκαν τον τελευταίο χρόνο κλαδικά(ΟΤΑ-ΤΡΑΠΕΖΕΣ-Α΄βάθμια και Φοιτητικό κίνημα) δεν μπορεί να αμφισβητηθεί από κανέναν.

Αυτό που δοκιμάζεται όμως κάθε φορά σε κάθε ξεχωριστό κλαδικό αγώνα, που ξεφεύγει απ΄τα πλαίσια της εθιμοτυπίας, είναι η καλή προετοιμασία-ο συντονισμός , η στοιχειώδης αλληλεγγύη μεταξύ μας και η έλλειψη προσπάθειας να συνδεθεί ο κάθε αγώνας που ξεσπά με όλο το εργατικό κίνημα.

Γι΄ αυτό όσοι αγώνες και να αναπτυχθούν με σωστό γενικά πλαίσιο , με διάρκεια ή όχι, αν δεν συνολικοποιηθούν -γενικευθούν και στηριχτούν δεν μπορούν να έχουν αποτελέσματα.

Η ωρίμανση της τάξης θα ερθεί μέσα από την ίδια την εμπειρία της στους αγώνες, την κατάκτηση της ενότητας της, τον ταξικό

προσανατολισμό των στόχων, την αλληλεγγύη και τον συντονισμό για να ανατραπεί αυτή η πολιτική.

- Η ανάπτυξη των αγώνων δεν μπορεί σήμερα να στηριχθεί μόνο στην επιθυμία μας, ούτε να έρθει σαν αποτέλεσμα μόνο της δικής μας δράσης. Χρειάζονται επίμονη ζύμωση, συμμαχίες, τακτική και «συμβιβασμοί» για να μπορέσουν να ανοίξουν αγώνες(π.χ η 10ημερη απεργία των ΟΤΑ , αλλά και των δασκάλων).
- Τα αιτήματα και οι στόχοι, διαμορφώνονται και διαφοροποιούνται μέσα στο καμίνι των μαχητικών κινητοποιήσεων, όταν αρχίζει ο κόσμος να συμμετέχει και δεν έχουν να κάνουν με τα πλαίσια σεντόνια που κατά πλειοψηφία αποφασίζονται σε κλειστές συνεδριάσεις οργάνων.

Όσο και να επιμένουμε εμείς ποτέ δεν θα υπάρξει εξαρχής ένα σωστό πολιτικά προσανατολισμένο πλαίσιο αιτημάτων, λόγω συσχετισμών. (Το πλαίσιο στην 10ημερη απεργία των ΟΤΑ, άλλαξε σε θέσεις και στόχους μέσα στην απεργία-θέση για τα ΒΑΕ-πρόβλημα με Δ.Επιχ. και έκτακτους και υιοθετήθηκε εκτός από τη ΔΑΚΕ).

- Ο συντονισμός σωματείων η επιτροπών κατά κλάδο και συνολικά, δεν μπορεί να βρει έδαφος ανάπτυξης μόνο με αφορμή κεντρικές εκδηλώσεις ή Απεργίες (ΔΕΘ-24ωρη για προϋπολογισμό κ.λ.π.), θα αναπτυχθεί σε περιόδους έντονης κινητικότητας και κλαδικά και τοπικά και διακλαδικά, με σχέδιο και οργάνωση, με τη δική μας επιμονή και σταθερότητα στην επιλογή μας για την Ενότητα της τάξης. Θα βρίσκει την έκφραση του σε μεγάλες στιγμές (π.χ. Απεργία ενός κλάδου), θα υποχωρεί και θα επανέρχεται με καλύτερους όρους.
- Η διαρκής ζύμωση ενός ενιαίου πλαισίου στόχων-αιτημάτων που αγκαλιάζει όλους τους χώρους δουλειάς (Ιδιωτικό και δημόσιο Τομέα) και η σκιαγράφηση-διατύπωση ενός προγράμματος ριζικών διεκδικήσεων και μεταρρυθμίσεων που να ανταποκρίνεται στις σημερινές ανάγκες είναι προϋπόθεση και το μόνο που μπορεί να αποτελέσει ένα συνεκτικό κρίκο μιας βαθύτερης ενότητας της τάξης. Χωρίς να παραβλέπουμε τις δυσκολίες που υπάρχουν απ' την διαλυτική στάση του παντός καιρού κυβερνητικού συνδικαλισμού και της διασπαστικής τακτικής των δυνάμεων του ΠΑΜΕ, χωρίς να απογειωνόμαστε απ' την αντικειμενική κατάσταση που υπάρχει στο σ.κ. και την ωριμότητα της τάξης,

Χρειάζεται Άμεσα να διαμορφώσουμε ένα πλαίσιο που να αναφέρεται στο σύνολο των προβλημάτων που μας αφορούν, **στο χώρο της παραγωγής**(μισθοί-συντάξεις-χρόνος εργασίας-ωράρια εργασιακές σχέσεις), **της αναπαραγωγής** της εργατικής δύναμης(κατοικία-σχολεία-ελεύθεροι δημόσιοι χώροι-πολιτισμός-συγκοινωνίες), **αλλά και στο επίπεδο των πολιτικών δικαιωμάτων**(πολιτικές ελευθερίες-άσυλο τρομονόμοι-αυταρχισμός και εργοδοτική ασυδοσία-διευθυντικό δικαίωμα και συνταγματικές μεταρρυθμίσεις), **μιας χάρτας δηλαδή αναγκών και δικαιωμάτων**, με όρους αποδοχής και δράσης του ίδιου του εργατικού κινήματος, **ικανού να μας βγάλει από τη μιζέρια και την αναποτελεσματικότητα που επιβάλλει η ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος.**

Τα παραπάνω προϋποθέτουν τη δημιουργία ενός ταξικού ανεξάρτητου πανελλαδικού ρεύματος μέσα στο εργατικό-συνδικαλιστικό κίνημα, που θα συσπειρώσει το απαραίτητο δυναμικό.

Πεποίθηση μας είναι ότι εν δυνάμει το δυναμικό των συσπειρώσεων-το πιο ζωντανό μαχητικό τμήμα μέσα στο εργατικό κίνημα- μπορεί να αποτελέσει τη βάση αυτής της προσπάθειας,

Αρκεί να ξεπεράσουμε τον κατακερματισμό, την ανομοιογένεια και τη λογική των ισοροπιών.

Αγαπητοί σύντροφοι,

Έχουμε ξανατονίσει ότι ο χώρος αυτός αποτελεί το κοινό σπίτι που χτίσαμε μαζί σε μια πολύ δύσκολη περίοδο των τελευταίων 15-17 χρόνων. Για να μπορέσουμε να κάνουμε ένα βήμα παραπάνω, απαιτείται να βάζουμε και τους κανόνες-όρους που η ωριμότητα μας κάθε φορά, επιτρέπει. Χωρίς τέτοιους κανόνες, θα συνεχίσουμε να συνυπάρχουμε με όλες αυτές τις αδυναμίες, την προχειρότητα, τις συγκυριακές συναντήσεις μας και την αναποτελεσματικότητα που μας διακρίνει.

Γι' αυτό,

1.Οι συσκέψεις μας κάθε φορά πρέπει να έχουν ξεκάθαρους στόχους, όπου θα βρίσκουμε τους κοινούς δρόμους της πολιτικής-εργατικής χειραφέτησης μας. Αυτό δεν μπορεί να είναι αποτέλεσμα προσθαφαιρέσεων

και παζαρεμάτων πολιτικών συλλογικοτήτων ή παρατάξεων, αλλά μιας αυτοτελούς ανεξάρτητης ταξικής διαπάλης κριτικής και σύνθεσης.

2. Η συζήτηση πρέπει να διεξάγεται με βάση τα σχήματα-συσπειρώσεις και αυτή να μεταφέρεται ως κοινή συνισταμένη.

3. Οι ανακοινώσεις-τα υλικά βγαίνουν μετά από συζήτηση και την αποδοχή αυτών που συμμετέχουν σε αυτή την προσπάθεια, χωρίς ενέργειες οικειοποίησης αυτού του χώρου και χρησιμοποίησης του τίτλου «Συσπειρώσεις-Παρεμβάσεις και εργατικά σχήματα». Αυτοί που συμφωνούν υπογράφουν με τον τίτλο τους, χωρίς γενικεύσεις.

4. Δημιουργείται ένα συντονιστικό όργανο, με ένα-δύο εκπρόσωπους από κάθε σχήμα που προτείνεται από την αντίστοιχη εργατική συλλογικότητα. Συνεδριάζει 1 φορά το 2μηνο, οργανώνει τις συζητήσεις-θέματα, ενημερώνει τα σχήματα, συγκαλεί 1 φορά το χρόνο μια συνέλευση-συγκέντρωση των σχημάτων.

Με αυτές τις προϋποθέσεις, πρόταση μας είναι αυτή την περίοδο να ανοίξουμε τα θέματα.

A. ΜΙΣΘΟΙ-ΜΙΣΘΟΛΟΓΙΟ στο Δημόσιο και την καταγγελία της ΕΓΣΣΕ στον ιδιωτικό τομέα, με υπογραφή νέας ΣΣΕ, σπάζοντας τη δίχρονη συμφωνία ΓΣΕΕ-ΣΕΒ, (1300 κατώτερο μισθό με ενσωμάτωση των επιδομάτων-Διαμόρφωση μισθολογικών κλιμακίων με βάση και το αντικείμενο δουλειάς-οι απασχολούμενοι στα ΒΑΕ εισαγωγικό Μ.Κ. 14^ο- ΣΣΕ που να καλύπτουν όλους τους απασχολούμενους με οποιαδήποτε σχέση εργασίας. Κατοχύρωση των ελεύθερων Συλλογικών Σ.Ε. και στο Δημόσιο, η ΑΔΕΔΥ υπογράφει τα κατώτερα, οι Ομοσπονδίες τις κλαδικές συμβάσεις, αλλά και οι χώροι εργασιακές συμβάσεις. Να κάνουμε σημαία μας αυτό που αναδείχθηκε με τη μεγαλειώδη απεργία στην εκπαίδευση-1400 κατώτερο μισθό για όλο το λαό.

B. ΣΥΜΒΑΣΙΟΥΧΟΙ και ελαστική εργασία. Αντιμετώπιση των απολύσεων. Ωρομισθία-συμβάσεις έργου(Δ.Π.Υ.) και δουλεμπόριο(μέσω εργολάβων).

- C. ΠΑΙΔΕΙΑ, συνέχιση της ζύμωσης για τα προβλήματα της εκπαίδευσης, παίρνοντας πρωτοβουλίες σε κάθε Πόλη και Δήμο(με σωματεία δασκάλων καθηγητών των ΟΤΑ κ.λ.π.
- D. ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ του συντάγματος, προετοιμάζοντας τους όρους αντιπαράθεσης για το Γενάρη και τη σύνδεση εργατικού- φοιτητικού κινήματος.

Στους ΟΤΑ, πέρα από το θέμα των μισθών, ανοίγουμε το θέμα των ΒΑΕ, των Συμβασιούχων συνολικά και των εργαζόμενων στις Δημοτικές Επιχειρήσεις(μετά την ψήφιση του νέου Κώδικα).

Αυτή την περίοδο, χρειάζεται να συντονίσουμε τη δράση μας για το θέμα των συμβασιούχων, διατυπώνοντας συνολικά αιτήματα για τη ΜΟΝΙΜΗ ΣΤΑΘΕΡΗ ΔΟΥΛΕΙΑ, προσανατολίζοντας το κίνημα των συμβασιούχων που βρίσκεται κατακερματισμένο, γεμάτο αντιφάσεις σε Πολιτική και εργασιακή ομηρία και σε πολιορκία από δικολάβους που κάνουν περιουσίες με την αγωνία χιλιάδων εργαζόμενων.

Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Συσπειρώσεις στους ΟΤΑ, συμμετέχουμε σε αυτή την προσπάθεια για να συμβάλλουμε στην κατάκτηση ενός ανώτερου επιπέδου ΕΝΟΤΗΤΑΣ-ΔΡΑΣΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΠΟΙΗΣΗΣ αλλά και του απαραίτητου Συντονισμού και ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ.

Αθήνα 3-12-06

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΕΣ ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΕΙΣ στους ΟΤΑ